HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

HELEN DICKSONOVÁ

V labyrintu tajností

Helen Dicksonová

V LABYRINTU TAJNOSTÍ

Překlad

Bohdana Hyťhová

Milá čtenářko,

některé příběhy z mých sérií se Vám možná zdají příliš rozprostřené v čase, tedy že nenásledují hned po sobě. Tak je tomu třeba u série Čtyři kamarádi, jejichž první část jste si mohla přečíst už na jaře minulého roku, a se závěrečným příběhem přicházím počátkem roku letošního. Jeho autorkou je opět Annie Burrowsová a pojmenovala ho Kapitán a jeho paní. *Ta dlouhá prodleva je způsobena tím, že autorky nejsou roboti a napsání několikadílné série jim pochopitelně zabere nějaký čas. Věřím však, že o to více oceníte její kvalitu.*

Helen Dicksonová je Vám známá už dlouhá léta a její romance patří v celém světě k nejčtenějším. I tentokrát Vás jistě potěší svým příběhem V Labyrintu tajností, *který je tak trochu výjimečný tím, jak se jeho hrdinka vypořádá s velkým podvodem.*

Do nového roku bych Vám rád popřál samé krásné zamilované příběhy a hlavně hodně lásky.

Váš Harlequin

Helen Dicksonová

V LABYRINTU TAJNOSTÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Carrying the Gentleman's Secret

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2017

Překlad:
Bohdana Hyťhová

Odpovědný redaktor:
Růžena Skálová

© 2017 by Helen Dickson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4887-7 (EPUB)
978-83-276-4888-4 (MOBI)
978-83-276-4889-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Rok 1852

Lydia stála bez hnutí vedle Henryho Sturgise, muže, který se měl za pár minut stát jejím manželem. Byla bez sebe nervozitou, v hlavě se jí honily pochybnosti všeho druhu a byla i trochu vyděšená z toho, jakou rychlost nabraly události posledních dnů. Znovu si uvědomila, že za chvíli z ní bude vdaná žena, a musela se sama sebe ptát – jako už potolikáté –, jestli dělá dobře. Když jí Henry řekl, že si ji chce vzít, nedokázala by říct, co si přeje ona. Ta krátká doba, kterou spolu strávili, byla vzrušující a krásná, jenže ona si na takové velké rozhodnutí nepřipadala připravená. Před necelým rokem jí zemřela matka a jediný život, který s ní poznala, byl naplněný chudobou a tvrdostí a zatrpklostí, jež s sebou chudoba nevyhnutelně nese. Nebyla zvyklá na intimitu; to, že nakonec souhlasila se vstupem do tak výjimečně blízkého vztahu s jinou lidskou bytostí, byl pro ni těžký a zásadní krok. Znovu přemýšlela proč… Proč je to pro ni tak těžké? Proč se nedokáže oddat vztahu, proč má strach z lásky, z otevřenosti, z důvěry? Jiní lidé s tím problémy nemají, tak proč by je měla mít ona? Třeba ten věčný strach… Proč má strach? Čeho

se bojí? Předpokládala, že největším problémem je změna, to, že má nechat do svého života vstoupit další osobu. Že bude držet srdce tohoto člověka ve svých rukou, že mu má nabídnout bezpečné místo, kde je všechno možné, otevřené a svobodné. Že se ve jménu lásky ochotně a s ním po boku vydá všemu, co jim život nabídne. Problém byl jen v tom, že si nebyla jistá, zda to chce. Připadalo jí to nepřiměřeně riskantní – jako by měla vykročit do prázdna a nevěděla, co se jí ocitne pod nohama. Bude to fungovat? To byla ta otázka… Dlouho se nebyla schopna rozhodnout, zda si Henryho vzít, či ne – proto prostě pokračovala ve své práci a říkala si, že se to nakonec nějak vyřeší. Henry měl ale naspěch, a tak po další vlně jeho přemlouvání souhlasila. Na svatbu nakonec kývla i proto, možná *hlavně* proto, že se znenadání odnikud vynořil duch minulosti v podobě jejího otce, který ji v dětství zanedbával a nakonec ji i její matku opustil; chtěla se kontaktu s ním za každou cenu vyhnout. Snažila se tedy sama sobě namluvit, že Henry je živoucím příslibem všeho, co si kdy přála, a že jí poskytne útočiště před úskalími jejího života. Lydia se v duchu otřásla. Na to teď myslet nechtěla. Ne tady. A ne teď – vlastně nikdy.

V okamžiku, kdy svolila ke sňatku, pustil se Henry do práce a zařizoval vše s takovou rychlostí, jakou v duchu považovala téměř za neslušnou. Všechno měl pevně v rukou, vše probíhalo v jeho režii – ona sama do svatebních příprav neměla ani příležitost mluvit. A od této chvíle za dva dny budou na cestě do Liverpoolu, kde nasednou na loď do Ameriky. Henry jí totiž vysvětlil, že v Americe žije a že tam má i vážně nemocného otce. Kdyby se jeho zdravotní stav nedej bože zhoršil, nechtěl v té chvíli být na druhé straně

Atlantiku. Z toho důvodu také odjeli do první skotské vesničky za hranicemi, která proslula jako módní a romantické místo, kde se mohou milenecké páry okamžitě nechat oddat, a to i bez rodičovského požehnání. Teď tedy stáli tady, v Gretna Green, tváří v tvář samozvanému knězi, který za nemalý poplatek souhlasil, že provede obřad. Dům, v němž jejich svatba probíhala, sice nebyl tak posvátný jako kostel, jemuž by Lydia dala v každém případě přednost, ale vznešené ticho obřadní místnosti a přítomnost dvou svědků, kteří stáli přímo za nimi, dodávaly celé situaci vážnost a důstojnost. Lydia na sobě měla šaty v jasné barvě lesních malin. Měly jednoduchý střih a nebyly přezdobené, jen živůtek jí těsně obepínal horní část těla. Klobouček s polokruhovou krempou měla ozdobený kytičkou bílých a růžových poupat, která barevně ladila se šaty. Zpod kloboučku jí vykukovaly tmavé vlnité vlasy.

Kněz se mírně naklonil. „Jste připraveni? Můžeme začít?“

Lydia jen beze slova přikývla, ale Henry okamžitě odpověděl. „Ano,“ vyhrkl a přímo z něj sálala netrpělivost. Bylo vidět, že si přeje, aby všechny oficiality byly co nejdříve za nimi. „Pohněte s tím.“

Lydia pohlédla na kněze, který se jich zeptal, zda je jejich věk opravňuje k uzavření manželství. Ano, odpověděli.

V té chvíli došlo vzadu v místnosti k nějakému rozruchu. Rozlétly se dveře a kdosi vstoupil dovnitř. „Zastavte obřad!“ rozlehlo se mezi zdmi.

Lydia si připadala jako ve snách – ten hlas, který slyšela a který požadoval zastavení ceremonie, ten si ale musela jen představovat. Polekaně se otočila

zároveň s Henrym. Bylo to úplně neskutečné – lidé, kněz, sluneční paprsky, které sem proudily oknem. Do místnosti vstoupili dva muži. Vyšší z nich – ten, který promluvil – šel přímo k nim. Otevřeně si ho změřila od hlavy až k patě. Jeho vysoká mohutná postava, vyzařující sílu a autoritu, způsobila, že ostatní přítomní vypadali najednou málem jako trpaslíci.

„Nemůže to počkat?“ zeptal se kněz ostře. „Rušíte obřad.“

„A máme k tomu dobré důvody,“ uzemnil ho ten muž autoritativně.

V obřadním sále zavládlo hrobové ticho. Lydii přeběhl po zádech mráz a chloupky na šíji se jí vztyčily. Stále na toho muže upřeně hleděla a zvedla vyzývavě hlavu. „Jaké důvody by vás mohly opravňovat, že sem vtrhnete a přerušíte naši svatbu?“ zeptala se ho prudce, ale kultivovaným hlasem, zatímco si narušitele s chladným nesouhlasem měřila.

Muž pohlédl z Henryho na ni a změřil si ji s arogancí, která zřejmě byla jedním z hlavních rysů jeho osobnosti. Přimhouřil oči a zkřivil rty, ale pokud to měl být úsměv, pak byl studený jako led a odmítavý. „Omlouvám se za způsobené nepříjemnosti, madam, ale jak jsem říkal, vedou mě k tomu dobré důvody. V tom se mnou budete brzy souhlasit. Tento muž není tím, za koho se vydává, a kdybych sem nepřišel včas, spáchal by zločin.“

Lydia na něj v úžasu hleděla. „Vy jste policista?“

„Ne,“ mávl rukou. „To nejsem.“

Lydia z jeho tónu instinktivně tušila, že jí o důvodech svého zásahu poví pravdu. Stejně tak si byla téměř jistá tím, že budou horší, než by si dokázala představit i v těch nejčernějších snech. Stála vedle Henryho

a neodvažovala se ani dýchat. Jen čekala, až muž bude pokračovat.

Neznámý se zhluboka nadechl. „Je mojí povinností informovat vás, že muž, kterého jste si právě chtěla vzít, má právoplatnou manželku."

Lydia nechápavě vytřeštila oči. Stála nehybně jako mramorová socha a vnímala, jak v tiché místnosti odtikává vteřina za vteřinou. Nikdo neřekl ani slovo, jen z Henryho tváře se vytratila všechna barva. Byl to však on, kdo se vzpamatoval jako první. Stiskl rty a zatvářil se zpupně – trochu jako malý chlapec, který udělal něco, co neměl, a byl u toho nečekaně přistižen.

„Co to má znamenat?" vyjekl a upíral při tom oči na narušitele. „A co tady kčertu děláš?"

„Zrovna tobě to snad nemusím vysvětlovat," pronesl nebezpečně tichým hlasem vysoký muž. „Zbláznil ses?"

Tváří v tvář takové urážce si Henry nedokázal zachovat předstíraný klid. „K čertu s tebou," pronesl téměř neslyšně.

Lydia odtrhla oči od neznámého a pohlédla na muže, za něhož se měla provdat. Říkala si, že to, co se tady děje, musí být nějaký omyl, noční můra, z níž se brzy probere. Nemůže, nesmí to přece být nic jiného! Výraz na tváři toho neznámého muže však byl tak ocelově tvrdý a klidný, že jeho slovům naprosto věřila, třebaže celou situaci ještě nedokázala pochopit. „Znáte toho muže, Henry? A zná on vás? Odpovězte mi, a to hned!"

Henry vyzařoval z každého póru těla takovou nenávist, že bylo prakticky jisté nejen to, že toho muže zná, ale že se vůči němu chystá dopustit fyzického násilí. Jeho původní šok teď vystřídal slepý hněv. Ženy,

kterou si měl vzít za manželku, si nevšímal, jen udělal krok k neznámému. Záda měl rovná jako prkno a ruce sevřené v pěst. „Tak tys mě sem sledoval! K čertu s tebou, Goldingu!“ zavrčel znovu nenávistně. „Kéž by odnesl tebe i to tvoje vyrušení přímo do nejhlubších pekel!“

„To by se ti tak líbilo, co? Snad jsem nechtěl tolik, když jsem tě po vší své pomoci žádal, abys zachoval Mirandě věrnost. Nebýt mě, přišel bys na buben, živořil na rodinné farmě a těžce dobýval živobytí ze země. Místo toho si žiješ život lorda a nedáš pokoj jediné sukni, která se kolem tebe mihne.“

„Jak jsi věděl, kde mě najdeš?“

Neznámý ani nemrkl. „To nebylo ani trochu těžké. Odjel jsi z domu a mojí sestře jsi jako obvykle poskytl jen velmi kusé informace o tom, kde se budeš zdržovat. Když se doma začala nudit, rozjela se za tebou do Londýna, ale tam tě nemohla najít. Přišla tedy za mnou. Hned mě napadlo, že navštívím tvůj klub, a byla to trefa do černého. Tvoji takzvaní přátelé mi tam velmi ochotně posloužili pravdou. Jakou výmluvu jsi měl připravenou pro svou manželku?“ V jeho hlase teď zněla stěží zadržovaná agresivita. Bylo vidět, že je zvyklý dostávat okamžité odpovědi.

„Něco bych vymyslel,“ mávl rukou Henry.

„O tom nepochybuju. Pokud jde o lži, stal se z tebe pravý mistr. K čertu s tebou, ne se mnou, Henry! Vždyť ses málem dopustil bigamie!“ zasyčel nakonec.

„Tos musel přijet zrovna teď!“ lamentoval Henry. „To tvoje zatracené načasování nemohlo být horší!“

„Právě naopak, ty blázne! Zachránil jsem tě před vězením!“ vyjel na něj neznámý. „Nebudu tě žádat o vysvětlení. Situace, kterou mám před očima, mluví

sama za sebe. Jak jsi však chtěl uniknout zákonu? Teď jsem tady, ano, a ačkoli jsem v pokušení tě na místě zabít, neudělám to z lásky ke své sestře. Každá manželka trýzněná jedním sexuálním skandálem za druhým by už dávno přestala svému manželovi důvěřovat. Teď má všechny trumfy v rukou – každopádně dost na to, aby se s tebou rozvedla. Pochybuji však, že to udělá. Má nesmírně pevnou vůli a tvoje nepřípustné a hanebné chování v manželství ji ještě více zocelilo. Je lady Seymourová z Maple Manor, aristokratka! A ať se stane cokoli, hodlá si svou společenskou pozici uchovat. Zatraceně, chlape, ublížil jsi jí. Doufám, že jsi na sebe hrdý."

Pak přenesl pozornost na Lydii. Díval se na ni ze své výše, propaloval ji očima, nad nimiž měl husté tmavohnědé vlasy, které mu na skráních začínaly lehounce šedivět. Byl vysoký, měl široká ramena a úzký pas a na sobě kabát, košili s širokou kravatou a světlé kalhoty. Sevřel rty do tenké linky a jeho oči, ledové a nepřátelské, se na ni mračily. Lydia jeho pohled opětovala, i když začínala mít obavy, že se brzy zhroutí. „Proč jste pro lásku boží utekla s tímhle notoricky známým sukničkářem?" zeptal se jí podrážděně.

V Lydii se začal vzmáhat spravedlivý hněv, mocná vlna vzteku, kterou nebyla schopna ovládnout. Vždyť – pokud je to všechno pravda, a ne jen zlý sen – stala se stejnou obětí Henryho proradnosti jako sestra toho neznámého muže! V očích se jí nebezpečně zablesklo a hněv dodal jejímu hlasu na rozhodnosti. „Nic z toho není moje vina," pronesla pevně a bojovala s návalem zuřivosti, že na ni někdo chce nespravedlivě svalit zodpovědnost. „Neměla jsem nejmenší ponětí, že Henry má manželku – nebo že je notorický sukničkář, jak ho

nazýváte. Nepocházím z jeho vrstev, pane. V takzvané *slušné společnosti* se obvykle nepohybuji," dodala s mírnou ironií v hlase. „Netušila jsem ani to, že se ve skutečnosti jmenuje Seymour. Znala jsem ho pouze jako Henryho Sturgise."

Muž stál s rukama na bocích a jeho světle modré oči výrazně vystupovaly z opálené tváře. Ačkoli z něj stále sálal hněv, teď o něco ustoupil. „Neobviňoval jsem vás, slečno…?"

„Brooková. Lydia Brooková," odpověděla a snažila se ovládnout. „A vaše jméno, pane?"

„Alexander Golding."

Lydia se na něj chvíli dívala, ale pak se vrátila očima k Henrymu. Všechna ta slova, která byla vyřčena, hrozila, že ji spláchnou jako nelítostná přívalová vlna. Trochu se jí točila hlava a musela se soustředit i na to, aby dokázala stát vzpřímeně. Prohlížela si pozorně Henryho tvář a vyčetla z ní to, co nedokázal skrýt. V jediné vteřině se změnil z laskavého a milujícího muže, který se už nemůže dočkat, až z ní udělá svoji ženu, v proradného a vychytralého darebáka, který rychle přemýšlí, jak celou tuto nečekanou situaci zvrátit ve svůj prospěch. Od příchodu svého švagra se choval nervózně, útočně a na čele se mu perlily velké kapky potu. Lydia téměř slyšela, jak se mu v hlavě otáčejí kolečka. Pevně stiskla víčka a snažila se ovládnout vzrůstající nevolnost. Slunce, které ještě před chvílí svítilo tak jasně, pro tento den zmizelo do nenávratna. Jak jen od ní bylo pošetilé věřit Henryho vášnivým polibkům a tichým přesvědčivým slovům o tom, jak moc ji chce… Ta slova byla prázdná, to teď věděla. A vášeň? Ta se nelišila od vášně, jaká by se v něm vznítila k jakékoli přitažlivé ženě. Skutečnost, že nepodlehla

jeho pokusům o svedení – to bez svatebního prstenu na prstě rázně odmítla – ho přiměla, že do této odporné pletichy zapojil veškerou rafinovanost, jen aby ji získal.

Když měla pocit, že dokáže promluvit normálním hlasem, otevřela oči a podívala se na něj, zatímco se snažila zachovat si důstojnost před všemi těmi cizími lidmi, kteří dychtivě pozorovali drama, které se před nimi odvíjelo. „Vysvětlete mi, proč jste to udělal."

Zkřivil tvář. Přála by si jeho pohled vykládat jako prosebný, ale viděla za ním jen lhostejnou vypočítavost. „Kdybyste jen tušila," pronesl tak tiše, že ho téměř neslyšela. „Chtěl jsem vás –"

„Ale ne jako svou manželku," odsekla Lydia trpce a všimla si, že se jí nedívá do očí.

„Tak to není. Záleží mi na vás –"

„Člověka, na němž vám záleží, nemůžete chtít společensky zlikvidovat," podotkla.

„Od první chvíle, kdy jsem vás spatřil, jsem po vás toužil. Nedokázal jsem si pomoct. A tak dlouho jsem čekal! Myslel jsem si, že u vás nikdy nebudu mít příležitost. Moje touha po vás nahlodala můj smysl pro to, co je správné a co zlé, který jsem získal výchovou. Nejsem na to ani trochu pyšný, to mi věřte," sklopil oči.

„Měl byste se stydět," pronesla s hlubokým přesvědčením. „Vždyť jsme se téměř vzali! Podvedl jste mě a přivezl mě sem, abyste mě učinil svou ženou. Chtěl jste mě odvézt do svého domu v Americe – říkal jste, že máte nemocného otce, což byl i důvod, proč jste nechtěl čekat požadované tři týdny na povolení svatby v kostele. Jak se ukazuje, nic z toho zřejmě není pravda. Byla jsem pošetilá a slepá! Jak jste se mi musel vysmívat – to, co jste udělal, je odporné. Jak jste se mohl

opovážit se mnou zacházet tak nízkým způsobem?“ vychrlila na něj z hloubi své duše.

„Ach Lydie, kdybyste jen věděla –“

„Věděla? Co kdybych věděla?“ vyprskla rozzlobeně a hněv jí proudil žilami jako živý oheň. „Že už jednu manželku máte? Co jste se mnou vůbec zamýšlel? Chtěl jste mě opustit hned po svatební noci a vrátit se do Londýna oslavovat svůj úspěch a ukojený chtíč?“ Poznala, že se trefila do černého, a pohlédla na něj s nezastíraným opovržením. „Jste nechutný, Henry. Jak jste se mohl opovážit udělat ze mě objekt odsudku a výsměchu?“

„Co teď budete dělat?“ zeptal se přiškrceným hlasem.

„To, co jsem dělala vždycky. Budu dál žít. Buďme upřímní, Henry,“ dodala pak. „Nemiloval jste mě o nic víc, než jsem já milovala vás.“

Henry vzhlédl. „Chcete říct, že jste ke mně nechovala něžné city?“ zeptal se a v jeho hlase se objevil stín sarkasmu.

„Měl jste v úmyslu mě svést, a když jste v tom neuspěl, snažil jste se ještě urputněji. Místo toho, abyste decentním způsobem ustoupil, udělal jste další krok, jímž jste se pokusil zneužít mojí nezkušenosti a bezbrannosti, a nabídl jste mi manželství – ačkoli jste na to neměl žádné právo,“ chvěla se zlostí. „Jste lhář a podvodník. A nejhorší na tom je, že jsem vašim lžím uvěřila. Netušila jsem, co mi chcete udělat – od samého začátku jste měl v úmyslu mě ponížit a pokořit, já se ale vámi pokořit nedám. Žádným způsobem.“

Vědomí, že si s ní tento muž pohrával jako kočka s myší, bylo víc, než Lydia dokázala unést. Dívala se na něj, na jeho světlé vlnité vlasy, na jeho štíhlou

atletickou postavu. Měl smyslnou tvář, těžká víčka a plné rty, které dozajista připadaly mnoha ženám přitažlivé. Vypadal úplně stejně jako muž, který jí projevoval laskavost a byl tak pozorný k jejím potřebám a přáním. Ale teď, když nahlížela za jeho pohledný zevnějšek, pochopila, že ten muž už neexistuje – pokud vůbec někdy existoval. Teď v něm poznala dravce bez citu, bez soucítění, viděla jeho znuděné sobectví a chamtivost i pohrdání k jejímu neurozenému původu, jako by kvůli němu byla špinavá a nahraditelná. V té chvíli ho nenáviděla. Cítila směsici vzteku a ponížení, které bylo tak hluboké, až se chvíli bála, že ji ten pocit snad na místě zabije.

„Nepovyšujte se, má milá," odsekl Henry ironicky, protože její slova v něm vzbudila silnou nelibost. Poté pokračoval ve své tirádě, kterou jí chtěl ještě více ublížit, což jeho švagra, který celou scénu pozoroval zpovzdálí, dráždilo. „Vy, moje drahá Lydie, byste byla skvělá do postele, nebýt toho, že jste chladná jako příslovečná ledová panna posetá zevnitř ostrými trny. Někteří lidé by mohli vaši ctnost snad považovat za hodnou obdivu, já ji však považuji za zatracené plýtvání časem a krásou. Je to škoda, protože pod vším tím ledem máte ducha, a pravděpodobně by bylo velmi zábavné vás získávat, což jsem měl v úmyslu, dokud sem nevpadl můj švagr. Každý muž, který o vás projeví zájem, by se měl připravit na to, že vám nejprve bude muset nasadit snubní prsten."

„Včetně tebe, Henry," pronesl jeho švagr ostře. Snažil se ho umlčet, protože na tváři mladé ženy se zračil šok, a jeho polekalo, jak pod přívalem švagrových urážek zbledla.

Henry arogantně povytáhl obočí. „Včetně mě.

Chtěl jsem ji – kupodivu hodně. A byl jsem připraven zajít kvůli naplnění své touhy až tak daleko."

„Ano – a tím bys spáchal bigamii. Nepodařilo se ti to ale, Henry, a proto tak náruživě poukazuješ na údajné chyby slečny Brookové," pronesl Alexander pevně.

„Přiznávám, že mě posedla extrémní touha se jí zmocnit. Nicméně… ještě že se tak nestalo – vždyť bych kvůli tomu musel spojit své jméno s ženou nízkého původu a bez jediné penny," zavrčel Henry.

„Tvůj neúspěch na milostném poli bude pro tebe ovšem znamenat těžkou ztrátu. Až se vrátíš do města, budeš muset přiznat, že jsi prohrál sázku, a vyplatit svým kumpánům pět set guinejí."

Lydia stála jako vytesaná z kamene, nedokázala promluvit, dokonce ani myslet. Připadala si jako v kruté noční můře, z níž se nedokáže silou vůle probudit – až na to, že všechno, co se zde právě teď odehrávalo, nebyla noční můra. Byla to krutá skutečnost, která – jak věděla – hluboce ovlivní celý její další život. Henryho urážlivá slova a odhalení, které přinesl ten neznámý muž, visela ve vzduchu jako hnilobný pach. Ještě nikdo ji nikdy tolik neurazil – bylo to víc, než její hrdost dokázala snést. Byla jako v mlze a neschopna jediné souvislé myšlenky. Pod závažností toho, co právě slyšela a co to znamenalo, se zapotácela. Srdce jí tupě bušilo a hlava se jí točila ponížením a hněvem. Přemáhala odpor a hnus k tomu, co právě pochopila – nebylo možné popírat tu strašnou pravdu: Henry se vsadil se svými přáteli, že ji svede, a kdyby ve svém záměru uspěl, byl by rázem bohatší o pět set guinejí. To bylo… příliš. Jestliže někdy chovala k Henrymu záblesk něžných citů, byly teď nadobro pryč,

protože jeho zrada a podlé chování v ní zničily všechny iluze.

„Jak jste se mohl opovážit?“ pronesla tiše hlasem, který se jí chvěl hněvem. „Jak jste se mohl opovážit mi něco takového udělat? Nezasloužím si být předmětem sázky!“

„Slečno Brooková,“ řekl neznámý. „Věřte mi prosím, že je mi velmi líto, že jsem byl nucen zmínit –“

„Co? Tu sázku? To jste chtěl říct? Proč by vám to mělo být líto? Proč – jestliže mluvíte pravdu? Mám právo vědět, kam až Henry zašel, aby mě dostal do postele.“ Podívala se na Henryho. „To, co jste udělal, je hanebnost. Od samého začátku jste měl v úmyslu mě ponížit tím nejhorším možným způsobem. Nerada přiznávám, že zpočátku jsem se nechala obloudit vaším šarmem. Na takové reakce od žen jste pravděpodobně zvyklý,“ dodala opovržlivě, „třebaže máte manželku. Bylo by pro mě veliké zadostiučinění, kdybych věděla, že nutnost splatit vaším přátelům pět set guinejí vás zruinuje. Pochybuji však o tom.“

Tváří v tvář takové zuřivosti k ní Henry vykročil, jako by ji chtěl umlčet. „Probůh, Lydie, vždyť šlo jen o sázku! O pouhý chvilkový nerozum. Neměl jsem v úmyslu vám ublížit,“ pronesl v ubohém pokusu ospravedlnit své činy.

Lydia se však nenechala obměkčit. „O chvilkový nerozum!“ zasyčela a oči jí blýskaly. „Tak tomu říkáte? Pro to, co jste udělal, neexistuje žádná omluva! Zničil byste mě bez nejmenšího ohledu na mé city a pak byste mě odložil, jako byste to udělal s obyčejnou nevěstkou, vy – vy ohavný, mrzký chlípníku!“

„Lydie, poslouchejte mě –“

„Nemám zájem poslouchat nic, co byste ještě mohl

říct. Teď poslouchejte vy mě, Henry Sturgisi či Seymoure," pokračovala s chladným vztekem. „To, co jste udělal, vám nikdy neodpustím. Od této chvíle se ode mě držte v bezpečné vzdálenosti."

Obrátila se a odcházela od něj, nedokázala se na něj už ani podívat. Muž a žena, kteří byli povoláni, aby jim šli za svědky, stáli opodál bok po boku s bezvýraznými tvářemi. Lydia rychle kráčela ven a v hlavě jí bolestně tepala krev. To, co jí Henry udělal a co to bude znamenat pro její další život, se před ní táhlo jako dlouhá stuha žalu a hněvu. Nejraději by na něj tyto emoce vrhla, poškrábala mu tvář a bušila do něj pěstmi. Nenávist, odpor, zklamání a ponížení… tyto pocity jí vířily v hlavě a svíraly jí hruď tak, až měla pocit, že se snad zadusí. Odvezl ji tak daleko od domova, chtěl s ní uzavřít falešný, neplatný sňatek, a to jen kvůli sázce s kamarády. Měla pocit, jako by vzal do ruky ostrý nůž a krájel ji na malé kousky.

Nelítostně sevřená strašlivou bolestí a méněcenností, což byly pocity, jimiž trpěla od svého dětství, vyběhla slepě z místnosti, kam před malou chvílí vkročila v naději, že před ní leží štěstí a láska. Teď neviděla, neslyšela, vnímala pouze zběsilý tlukot vlastního srdce. Vyšla na ulici a spěchala bůhvíkam – šla by kamkoli, pokud by to znamenalo, že se nebude muset vrátit a znovu se dívat na toho podvodníka a poslouchat, co je Henry za člověka a jak jí ublížil. Cítila se tak krutě zrazená, ztracená a opuštěná… věděla, že jí bude lépe jen co nejdál od něj.

Šla dál a dál a nepřála si na nic myslet; věděla však, že nakonec se bude muset zastavit, bude se muset probrat a vyrovnat se s bolestí a pocity zoufalství. Nechtěla vidět Henryho, nechtěla se mu podívat do očí.

Nemilovala ho – nevěděla, co to znamená milovat, ale to nijak nezmenšovalo její ponížení a bolest z veřejné urážky a zrady. Stále napůl utíkala z vesnice. Nemohla by říci, co bude dělat, až se zastaví – nejdůležitější teď bylo dostat se pryč odsud.

Náhle zaslechla, jak někdo volá její jméno. Srdce jí bušilo v hrudi a v boku ji rychlou chůzí ostře píchalo. „Stůjte!“ volal kdosi. Slyšela sama sebe, jak lapá po dechu, a silnice se jí rozmlžila před očima. Spěchala však dál. Pak přímo za sebou zaslechla kroky a znovu se ozvalo její jméno. Nezastavila se, dokud ji za paži nezachytila silná ruka. Obrátila se a nevnímala, jak kolem ní procházejí lidé a projíždějí kočáry. Nakonec zaostřila na pár modrých očí s hustými tmavými řasami a začala si uvědomovat i uklidňující hluboký hlas a příjemnou vůni svěží kolínské.

Alexander Golding ji stále ještě držel za paži a odváděl ji ke kraji silnice, z cesty kočárům a koním. Oči, které hleděly do jejích, byly průhledné a jasné jako sluneční světlo na vodní hladině a zanořily se jí snad přímo do duše. „Jste v pořádku? Vypadáte rozrušená.“ Mluvil klidně, bez soucitu, vypadalo to téměř, jako by mu na tom, co se odehrálo před chvílí, ani trochu nezáleželo.

Prudce dýchala. „Samozřejmě že jsem rozrušená,“ odpověděla přerývaně. „To, co mi Henry udělal, je neodpustitelné. Co jsem pro něj byla? Smítko, s nímž si chtěl pohrát, uspokojit na noc či dvě své potřeby. Musel se tou svou podlou hrou královsky bavit a teď musí být zklamaný, že svou sázku prohrál.“

Ve výrazu toho muže se nic nezměnilo, ale jeho oči potemněly. „Je mi líto, že jste se to musela dozvědět tímto způsobem,“ pronesl tiše.

„Ano," přikývla Lydia. „Mně je to také líto. Díky-bohu jsem se to však dozvěděla zavčas. Pustíte teď, prosím, moji ruku?"

Okamžitě jí vyhověl. Lydiin hněv se trochu zmírnil a vlastně poprvé se zadívala na pohledného cizince. Měl v sobě rezervovanost, která bránila srdečnosti, a agresivní sebedůvěru i odhodlané rysy – vypadal jako muž, který uspěje ve všem, co si zamane. Lydia netušila, co by si počala, kdyby se neobjevil a nezasáhl. Byla najednou úplně klidná, skoro jako ona příslovečná ledová panna, o níž mluvil Henry s takovým pohrdáním.

„Já – já…" Zdálo se jí, že nedokáže vyslovit jediné slovo, připadala si obnažená a bezbranná, a navíc věděla, že právě tak ji ten neznámý vidí. Byla zvyklá držet svůj život pevně v rukou, takže jí tato nová situace připadala nedůstojná. Ponižující. Ach bože, kolikrát jí za poslední půlhodinu toto slovo vytanulo na mysli! Nepřipadalo jí, že by Alexander Golding byl z podstaty soucitný muž, a proto ji překvapilo, že za ní přišel. „Prosím, omluvte mě. Je to tak nečekané, tak hrozné."

Poprvé na sebe s Alexandrem pohlédli zpříma a něco mezi nimi problesklo, jakási kratičká bezeslovná komunikace, kterou by jeden jako druhý jen velmi těžko popisovali, ale přesto tušili, že jde o okamžik velké důležitosti – že spolu stojí na okraji čehosi hmatatelného a skutečného, ačkoli ani jeden z nich neměl ponětí, co by to mohlo být. Lydia těžce polkla. Připadalo jí, že nedokáže od cizincovy tváře odtrhnout pohled. Napadlo ji, že by měla křičet a prchat, ale neudělala ani jedno z toho. Svět kolem nich kráčel svým tempem, neslyšeli však žádné zvuky, lidé pro ně byli neviditelní – jen hleděli jeden na druhého. Byl to

pohled, který trval pár vteřin, Lydii však připadalo, že uběhla mnohem delší doba, než byla konečně schopna odvrátit zrak. Srdce se jí plnilo zvláštními emocemi, které nad ní náhle měly nečekanou moc…

Alexe zaskočil účinek, jaký na něj měla ta mladá žena, ale rychle se dal dohromady. Bylo jasné, že se ještě nevzpamatovala ze šoku z Henryho proradnosti. Byla oblečená s vytříbenou jednoduchostí v šatech barvy zralých malin, která zdůrazňovala její nevšední krásu i hluboce tmavou barvu a lesk vlasů, vykukujících zpod kloboučku. Velké zelené oči, které směřovaly mírně šikmo vzhůru, měla vlhké – na řasách se jí zachytilo pár slz a ty teď zářily jako diamanty. Rty měla plné a rudé jako zralé třešně a prudký jas slunce nad jejich hlavami propůjčoval její pleti vnitřní zář a hebkost. Byla štíhlá, poměrně vysoká a tak krásná, že z ní nedokázal odtrhnout oči.

Když vpadl do obřadní místnosti, aby zarazil svatbu, nebyl schopen soustředit se na nic jiného než na svého švagra. Poté, co zjistil, že Henry odjel do Skotska a proč, domníval se, že jde o jednu z těch veselých bezstarostných dívek, jíž jde jen o zábavu a frivolní potěšení; o jednu z těch, které těší porušovat společenská pravidla, a tudíž se s vervou vrhla do této bláznivé eskapády. Hněv z odsouzeníhodného Henryho chování v něm už pomalu slábl. Teď v Alexovi začal převládat obdiv nad statečností a odvahou, jakou tato mladá žena projevovala. V očích jí hořel hněv a Alex byl sám sobě navzdory dojatý jejím mládím. V jeho pohledu se však žádná měkkost neobjevila a ona nemohla tušit, jak mistrovsky dokáže skrývat své pocity.

„Ano. Je to nečekané i hrozné, máte pravdu,“

pronesl nakonec a začínal hluboce chápat, jak drtivé muselo pro ni být poznání, že se stala pouhou bezvýznamnou kořistí svůdníka. V tom okamžiku považoval za nutné ukázat něco ze své lidskosti, již obvykle skrýval. „Nemůže to pro vás být snadné, přestože jste netušila, že Henry má manželku."

Lydia zamrkala, aby zadržela slzy bolesti, hněvu a zoufalství. Přála si být jinde, kdekoli – nechtěla hledět na tu prázdnotu, která zaplavila její nitro, a pohrdala sama sebou za svou slabost, kterou by za jiných okolností nikdy neukázala. „Kdybych to věděla, nebyla bych tady. Nemůžu uvěřit, že mi to udělal. Jak jen mohl?"

Působila zoufale a zdálo se, že je každou vteřinu připravena vyrazit jako divoký kůň. Šíji měla napnutou a z očí jí stékaly slzy. Alex náhle pocítil zvláštní potřebu projevit jí něhu, utěšit ji. Neznal ji však a nevěděl nic o podstatě jejího žalu; netušil, jaký byl její skutečný vztah k manželovi jeho sestry. „Já vás nebudu soudit, slečno Brooková, z toho nemusíte mít žádné obavy."

Nevypadala však přesvědčeně a tvářila se nedůvěřivě. Hřbetem ruky si utřela oči. „Myslím, že budete." Snažila se mluvit přezíravě, ale její hlas zněl jen ustrašeně, to sama slyšela. Už teď se v ní ale začala znovu formovat její přirozená síla. Podívala se na něj a zvedla hrdě hlavu. „Děkuji vám, že jste přijel v tak příhodnou chvíli."

„Nemusíte mi děkovat." Alex zaznamenal její postoj – paže držela toporně podél těla a ruce měla sevřené v pěsti. Tvář měla jako z alabastru a oči jí svítily nepřirozeným leskem. Nedokázal z ní spustit oči; vlastně ji považoval za nádhernou. Připomínala mu

ocelový rapír – důstojná, pevná, odvážná. Strach z ní vyprchal a nahradil ho smrtící vztek. Čekal, až dobojuje svůj vnitřní boj, a snažil se během té doby tvářit co možná neutrálně. „Dokážu si představit, že jste se do Ameriky těšila."

„Ano. Nemohu předstírat opak. Doufala jsem v nový začátek," přikývla rozhodně.

„Musíte být zklamaná."

„Člověk se musí naučit žít se svými zklamáními," odpověděla suše.

„Doopravdy? Zdáte se mi dost mladá na to, abyste měla tak hořké životní zkušenosti."

„Nikdo neví dopředu, v jakém věku ho život zradí, pane."

Alex se snažil z jejího obličeje vyčíst, jaká emoce se za jejími slovy skrývá, ale nedokázal to. Měl podezření, že ta mladá žena v sobě má spoustu kuráže a hrdosti, a věřil, že tyto vlastnosti jí pomohou zvládnout nelehkou situaci, v níž se ocitla, se vztyčenou hlavou a bez velkých šrámů na duši.

Lydia stála, rozhlížela se a přemýšlela, co si počne. Dosud tady byl Henry, zkušený a rozhodný. Pomáhal jí, vedl ji a vzal na sebe zodpovědnost za zařízení jejich cesty na sever v najatém kočáře. Zpátky se bude muset dostat sama. Její naděje, sny a vzdušné zámky, které si v duchu stavěla, se v jediné vteřině zhroutily. „Už se tam nevrátím," řekla. „Nechci už Henryho nikdy v životě vidět. Nikdy."

Alex zaznamenal v jejím hlase rozhodnost, všiml si i toho, že mu pohlédla přímo do očí. „To od vás nikdo neočekává. Vraťte se do hotelu. Zařídím, aby vás Henry neobtěžoval. Chci vám ještě říci, že se hluboce omlouvám za svou necitlivost. Nevzal jsem v úvahu,

jak na vás to, co se stalo, zapůsobilo. Obvykle se nechovám tak hrubě. Znovu prosím za prominutí."

„Vzhledem k tomu, že Henry je manželem vaší sestry, je váš hněv ospravedlnitelný. Věřte mi, pane, když mi nabídl manželství, velmi jsem zvažovala všemožné důsledky toho, že svůj život spojím s tím jeho." Hořce se usmála. „Když dojde na rozhodování, jsem skutečně ta nejméně impulsivní bytost, s níž byste se mohl setkat. Ale stejně jsem o tom měla přemýšlet ještě víc."

„Nemohla jste tušit, že je ženatý. Jak byste mohla? Pojďte," vztáhl k ní ruku. „Dovolte mi, abych vás doprovodil zpět do vašeho hotelu."

„Děkuji vám." Srovnala s ním krok a po očku na něj pohlédla. „Předpokládám, že vám to celé způsobilo hodně nesnází."

Pokrčil rameny. „Neměl jsem na vybranou. Věřte mi, slečno Brooková, že bych vaši svatbu nepřekazil bez dobrého důvodu. Považujte za štěstí, že jsem odhalil, k čemu se chystá, dříve než bylo příliš pozdě. Je mi líto, že to pro vás bylo tak těžké, ale jistě i vy sama chápete, že jsem vám prokázal dobrou službu."

„Ano – ano, to si uvědomuji." Pak od něj odstoupila. „Půjdu do hotelu a ráno nastoupím do kočáru, který pojede na jih."

Protože došli na místo, kde bydlela, zastavili se před budovou. Alex si všiml, že Lydia má malý, téměř neviditelný dolíček v bradě. Měla styl a hrdost a v držení hlavy i v hlase měla nepřehlédnutelné známky dobrého vychování. Dělala na něj dojem silné osobnosti – ženy, která velmi dobře ví, co chce. V jasném slunci měla už lepší barvu a to potěšilo.

Zajímala ho a táhlo ho to k ní tak mocně, až ho to málem děsilo. Hleděl na ni s touhou, jaká sahala

daleko za běžný fyzický chtíč, byl to pocit, pro který neměl pojmenování, věděl však, že je něčím, co velmi, velmi dlouho nepoznal, co vzniklo naráz a jako překvapení – a věděl také, že i kdyby chtěl, nemůže od ní jen tak odejít. „Také přespím v hotelu. Bude mi velkou ctí, jestliže budete ochotna se mnou dnes povečeřet, slečno Brooková."

Lydia se zarazila a chvíli se rozmýšlela. Ve světle toho všeho, k čemu došlo, si říkala, že by měla odmítnout. Byla však neklidná a rozhozená a nechtělo se jí trávit večer, který měl předcházet její svatební noci, o samotě. „Tedy… já… Ano, děkuji. Moc ráda."

Alex okamžitě vyhledal svého asistenta Harrise, muže, na něhož stoprocentně spoléhal v profesním i osobním životě. „Kde je můj švagr, Harrisi?"

„Pořád ještě uvnitř – dělá, co může, aby uklidnil oddávajícího. Snaží se z toho vyváznout bez viny, čistý jako lilium," pousmál se Harris.

„To mě nepřekvapuje," pokýval hlavou Alex.

„Chtěl jít za touto mladou dámou, ale já jsem mu to překazil."

„Tos udělal dobře. Je to asi ten poslední člověk na světě, kterého by si přála právě teď vidět. Doprovodil jsem ji do hotelu. Netěší mě to, ale musím říci, že manžel mé sestry je mizera se zvrhlým smyslem pro humor. A jeho způsob myšlení je, mírně řečeno, perverzní. Je schopen nevěry, a ještě by se vychloubal svým povedeným kamarádům svou kořistí. Na svou pověst a na bolest, kterou by tím způsobil jak své ženě, tak i slečně Brookové, by nebral ohled."

„Vždyť jste se snažil svou sestru před sňatkem s ním varovat," podotkl Harris.

„Odkdy Miranda poslouchá, co jí říkám?" odsekl